

Restauratørene

Indenrigs- og Sundhedsministeriet,
Slotsholmsgade 10 – 12,
1216 København K.

Århus den 1. februar 2007

Vedr. høring om røgfri miljøer; Deres journalnummer 2006-1433-269

Jeg skal herved, på vegne Restauratørforeningen af 1881 – Århus Amt – samt Restauratørforeningen af 1883 – Fyns Amt – fremkomme med vore bemærkninger i anledning af det udsendte udkast til lovforslag til Lov om røgfri miljøer.

Vi har i vort høringssvar primært valgt at tage stilling til forslaget kapitel 6 (*serveringssteder*) og kapitel 7 (*tilsyns- og straffebestemmelser*), idet det er disse dele af lovforslaget, der har direkte indvirkning på vort arbejdsområde.

Vi skal dog indledningsvist gøre opmærksom på, at vi ikke finder at lovforslaget bør vedtages som det er og forefindes. Dette skyldes primært, at det gennem hele arbejdet med lovforslaget har stået klart, at loven her er tænkt som en overgangsordning mellem de tilstande som er gældende i dag, og det totale rygeforbud på arbejdspladser som forventes gennemført i løbet af en kortere årrække. Det er vor opfattelse, at en sådan overgangsordning ikke vil medføre en generel forbedring af arbejdsmiljøet på de enkelte arbejdspladser, men derimod alene vil medføre problemer for de enkelte serveringssteder, idet det er oplagt, at de enkelte steder alle vil søge at finde muligheder for at omgå loven, som følge af de undtagelser der dog er medtaget i oplægget.

Det har været fremme i dagspressen, at man på EU plan netop har påbegyndt arbejdet med at indføre en fællesstandard for *regler vedrørende rygning i det offentlige rum*. Det er vor holdning at vi i Danmark burde afvente udfaldet af dette oplæg, idet den optimale situation for branchen er, at de vedtagne regler ikke skal korrigeres.

Ad kapitel 6 – serveringssteder

Lovforslagets kapitels 6 § 15 skelner klart mellem steder der serverer mad og steder, der alene serverer drikkevarer og snacks. Da lovforslaget har til hensigt at sikre de ansattes rettigheder og krav på et sundt og røgfrit arbejdsmiljø, finder vi, at forskelsbehandlingen mellem de to former for udsænkingssteder er forkert, idet forbud mod rygning det ene sted og tilladelse til rygning det andet sted findes at være fuldstændig uforklarligt – der gives ej heller bemærkninger herom i bemærkningerne til lovforslaget.

IM KMSU J.nr. 2006-1433-269.

05 FEB. 2007

§ 16, stk. 2 oplister fire krav, der skal opfyldes for at den enkelte beværtning ikke findes at være omfattet af lovforslaget.

For så vidt angår betingelse nummer 2, finder vi, som ovenfor skitseret, ikke at man bør skelne mellem steder hvor der serveres mad og steder, hvor der alene finder udskænkning af drikkevarer sted.

For så vidt angår betingelse nummer 3, finder vi, at det ikke bør være arealets størrelse, der er udslagsgivende for, hvorvidt man er omfattet af reglerne eller ej. Det skal i den forbindelse anføres, at man indenfor andre brancher, hvor ansatte udsættes for ”forurening”, der kan medføre helbredsmæssige gener, ikke dispenserer på denne måde. I stedet for en arealangivelse under 40 kvadratmeter burde man i stedet gå ind og give dispensation de steder, hvor man fra restauratørens, indehaverens, bestyrerens eller forpagterens side har sørget for at iværksætte ventilations- og udluftningsanordninger, der kan sikre frisk luft for den ansatte. Det kan ikke være rigtigt, at man tilsidesætter arbejdsmiljøreglerne for den enkelte ansatte alene fordi, vedkommende arbejder i et meget lille lokale.

Kan vi ikke få medhold i ovenstående indvendig, er det vort ønske, at man fortsat arbejder ud fra den arealangivelse, hvormed man opererede da lovforslaget senest blev diskuteret ultimo marts 2006, hvor man meldte ud, at serveringssteder under 100 kvadratmeter fremover selv skulle have lov til at fastsætte deres rygepolitik. Som hovedårsag til, at vi ønsker denne kvadratmeterangivelse fastholdt, skal anføres, at en række af branchens medlemmer har indrettet sig i forvisning om, at det ville blive netop denne – tidligere udmeldte – grænse der ville blive den gældende. Såfremt man sætter arealsbestemmelsen til de 40 kvadratmeter, vil flere af vore medlemmer have afholdt store økonomiske udgifter i forvisning om, at man indrettede sig i overensstemmelse med kommende lovgivningsmæssige tiltag, men hvor det nu kan vise sig, at pengene er spildte.

For så vidt angår betingelse nummer 4 finder vi, at arealsopmålingen ikke bør tage hensyn til lokalets indretning, idet en sådan bestemmelse vil medføre store uklarheder for de enkelte serveringssteder, idet det ofte er uklart hvad der er serveringsareal og hvad der er andet areal. Denne indvending skal ses sammen med ovennævnte bemærkning om, at det ikke bør være arealet der er udslagsgivende for, hvorvidt der må ryges på stedet eller ej. Skal der imidlertid opereres med en grænse bør det være en brutto arealangivelse af stedet der er gældende idet dette vil fjerne mulighederne for omgåelse af loven. En grænse på 400 kvadratmeter, inkl. Gang, køkken og lagerrum er her langt nemmere at arbejde ud fra, ligesom dette vil skabe klarhed i branchen om, hvilke steder der er omfattet af loven og hvilke steder, der ikke er.

Ad kapitel 7 – tilsyns- og strafbestemmer

Vedr. § 21 er det vor opfattelse at en sanktion som bortvisning fra arbejdspladsen er en meget hård sanktion at gennemføre overfor en ansat. Værtshusmiljøet, indtagelse af alkohol samt hele atmosfæren på og omkring udskænkingsstederne har altid været tæt forbundet med rygning og for mange ansattes vedkommende er det at ryge for indeværende en integreret del af det daglige arbejdsliv.

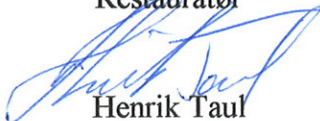
For så vidt angår andre personer – som omtalt i § 22 – finder vi det utroligt svært at skulle opretholde et rygeforbud, når den eneste sanktion, der er overfor kunder, som bryder loven, er bortvisning. Skal udskænkingsstedets ejer og evt. personalet sanktioneres med bøder bør bøderne

som minimum være den samme for lovovertræderen, idet den der forbryder sig mod loven vil være klar over at dette sker, hvorimod ejeren og personalet blot skal forsøge forhindre at det sker. Det er i den forbindelse værd at bemærke, at politiet allerede har meldt ud, at disse ikke kan afse ressourcer til at medvirke til, at et evt. rygeforbud håndhæves, hvorfor personalet næppe vil kunne regne med meget hjælp for ordensmagten hvis de forsøger at håndhæve loven på udskænkingsstedet og gæsten nægter at forlade dette.

Slutteligt skal anføres, at lovens ikrafttræden i hht. § 25 enten synes utroligt ambitiøst eller kunne tyde på, at man ikke ønsker at tage nærværende høringsproces alvorligt, idet det selvsagt er vort håb at I vil tage elementer med fra såvel dette som øvrige af branchens indsendte høringsvar, hvorefter loven næppe vil kunne gennemføres med nu efterhånden knap to måneders behandlingstid og efterfølgende vedtagelse. Ligesom det er meget kort varsel for branchen til at indrette sig efter de nye regler.

På vegne Restauratørforeningen af 1881, Århus Amt samt Restauratørforeningen af 1883, Fyns Amt

Restauratør

Henrik Taul

Rosengade 16, 3.tv.

8300 Odder

henriktaul@yahoo.com